

คติธรรมสำหรับลูกหลานที่รักทุกคน
เพื่อไม่ให้พิจารณาต่าเห็นชั่วต่ออนาคต

หากมีจิตใจเป็นกลาง เปิดกว้างถึงระดับหนึ่ง ทำให้มองเห็นทาง
เพื่อส่องรวม บ่มพบปะตามจริงว่า แต่ละคนกำลังยืนอยู่ท่ามกลาง
"โลกแห่งความเห็นแก่ตัวและความริษยา" ก็จำเป็นต้องมีคตม
อดทนสูงมากขึ้น และรู้จักปรับตัว แต่รากฐานจิตใจหนึ่งต้องมีคตม
แนวแน่อยู่กับเป้าหมายเดิม เต็มใจได้อยู่เสมอ อดทนไม่หวั่นไหว

หากมีใจเป็นกลางจริง ย่อมไม่คิดว่า ตนมีใจกว้างกว่าผู้อื่น
หากอยู่ด้วยคตมรู้ลึกเมตตา และพร้อมที่จะเข้าใจความจริงได้ทุก
เรื่อง จากเพื่อนมนุษย์ทุกคน ไม่ว่าอยู่ในโลกนี้หรือโลกอื่นแต่ในห

อหนึ่ง มนุษย์ทั้งโลกและสังคมซึ่งตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ ไม่
คว่ำใจจะเปลี่ยนแปลงดีขึ้นไม่อยู่ที่ไหน บ่มมีโอกาศสัมพันธ์กับความเห็น
แก่ตัวและคตมริษยาได้ทุกจุด อีกทั้งยังทวีความรุนแรงมากขึ้น

"แต่ทุกคนบ่มมีทางเลือก" และหากเห็นความจริง

บ่มพบว่า ตนอาจจะเริ่มต้นเองให้ไม่อยู่ในจุดซึ่งอยู่ใกล้พื้นดิน
หรือมีความใกล้ธรรมชาตมากกว่า แม้อาจต้องพบกับสภาพความ
เห็นแก่ตัวและคตมริษยา ซึ่งหนักเล็งไม่พ้น

แต่ถึงแม้จะถือว่า ณจุดนี้บ่มมีตำแหน่งดีเป็นที่พึงพอใจ เพื่อ
บ่มดัดมันให้ตนจำต้องถูกต้องเข้าไปสู่ภวธรรมเห็นแก่ตัวได้ง่าย อีกทั้ง
ยังช่วยให้มีคตมหวังที่จะพบคตมที่ดีได้มากกว่า

ทุกวันนี้ หลายคนปรารถนาถึงมีฐานะ**"ความเค็ยบด"**ที่เก็ยขึ้น
กันคนในสังคมกว้างขวางมากขึ้น ความจริงแล้ว คตมเค็ยบดก็มีเหตุ
สืบเนื่องมาจากความเห็นแก่ตัวและคตมริษยาผู้อื่น ดังนั้นถ้าหาก
บ่มขัดใจอะไรที่จากใจตนเองได้ ย่อมแก้ไขมีฐานะได้ทุกเรื่อง

วิถีทางหนึ่งซึ่งบ่มจะช่วยบ่มทำได้ คือการมุ่งมันทำงานร่วมกับผู้อื่น
ที่ลือดังกันและเข้าใจกันได้ดี ด้วยคตมจริงใจต่อกันและกัน และมี
มีปฏิเสชปัญหาที่เก็ยขึ้นใหม่แต่ละช่วง แม้บางครั้งอาจรู้สึกว่ามันหนักหน่วงมาก

ยอมมีผลเปลี่ยนความรู้สึก ซึ่งเคยคิดว่า "ต้องอดทน" มาเป็น "ทร
แท้ใจความจริง" อดทนมากขึ้น

แต่ละคนที่เกิดมาสู่โลก หากรู้จักตนเอง ย่อมมีธรรมชาติที่สนใจ
ทบทวนอดีตอยู่ในนิสัย ทำให้รู้ได้ว่า "สภาพความจริงที่เกิดขึ้น
ยอมมาตัวเปล่า" ดังนั้นเมื่อชีวิตถึงวาระสิ้นสุด "ยอมไปตัว
เปล่าเช่นกัน" แต่จะยอมลงอย่างสมบูรณ์ครบถ้วน ย่อมไปตัวเปล่า
และใจเปล่าด้วย

ดังนั้น แม้เกิดมาแล้วจะไม่มีใครอื่นทำเครื่องประดับที่เชื่อ
กันว่าสวยงามนรนาภาให้ ย่อมรู้ดีว่าเป็นเรื่องของคนอื่นทั้ง
สิ้น แต่ทบทวนที่ความจริง "แม้ตนอาจต้องนอนตาบ
บหนทวิถึ" ย่อมก็่อมมีสิ่งควรภูมิใจว่า "ชีวิตตนได้ถูก
ใช้ไปอย่างคุ้มค่าแล้ว" ทำให้นอนตาบอย่างไร้ความหมายไม่

ในขณะที่ยังมีปัญห หากใช้กรรมเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติเป็น
ครุสอน ไม่ว่าจะมองไปยั่วจตนาในยอมเห็นความจริงได้ทั้งสิ้น
แม้แห่งหมองสู่ท้องฟ้าซึ่งอาจทำให้รู้สึกว่ามีเมฆหมอก
ปกคลุมหนาทึบทำให้รู้สึกมืดมน หลังจากสิ่งยดมั่งดังกล่าว
ผ่านพ้นไปแล้ว ย่อมมีใจที่สพมความสว่างได้เสมอ

ดังนั้น หากรากฐานจิตใจที่มืดทึบ และมุ่งมั่นรักษาความเป็น
กลางไว้ดูชีวิต แม้เริ่มต้นจากความอดทน และมุ่งมั่นทำงานด้วย
ความซื่อสัตย์ รวมทั้งสามารถ "รอโอกาสได้" วันหนึ่งยอมพบ
"ความปลอดโปร่งแจ่มใส" อันเป็นธรรมชาติได้ในที่สุด

และพบว่า ความปลอดโปร่งแจ่มใสที่แท้จริง
ยอมปลอดแล้วทั้งความมืดและ ความสว่าง คงเหลือ
อยู่แต่ความว่างเปล่า เป็นความจริง.

วิมล วัชรวิถึ
๑๙ มกราคม ๒๕๒๒